

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. K. Z. A.**, zast. Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-580/ZA-ZA11-ZA16-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2018, č. j. 63 Az 23/2017 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými. Přisvědčil závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí a uzavřel, že u žalobce nejsou dány předpoklady pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (z důvodu obavy o život kvůli sporům s rodinou jeho tehdejší přítelkyně, jelikož je žalobce palestinského původu) či doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Jejího udělení se žalobce dovolával zejména s poukazem na svoji diskriminaci ze strany rodiny tehdejší přítelkyně pro svůj palestinský původ a příkoří s tím spojené, které lze považovat za *„ponižující zacházení“*.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti poukazoval na zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho právního postavení proto, že nerespektoval ustálenou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. Zdůraznil, že krajskému soudu předložil listinný důkaz na podporu svého tvrzení, že se obává o svůj život kvůli sporům s rodinou své bývalé přítelkyně, jež jsou zjevně odůvodněny jeho palestinským původem. Uvedenou listinu, vyhotovenou v arabštině, soud jako důkaz neprovedl a vyhodnotil ji jako nadbytečnou poté, co stěžovatel nevyhověl výzvě soudu a nesdělil informace, kým a kdy byla listina vydána a kdy a jakým způsobem se dostala do dispoziční sféry žalobce. Tento postup je však chybný a je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ve věcech sp. zn. 4 Azs 70/2016, resp. sp. zn. 5 Afs 147/2004). Podle stěžovatele krajský soud nepřípustně hodnotil důkaz jako nerozhodný pro posouzení věci, aniž znal jeho obsah. Stěžovatel však již ve svém návrhu na doplnění dokazování vymezil, byť obecně, co hodlá listinou doložit. Odmítnutí provedení překladu listiny proto, že stěžovatel nesdělil například to, jakým způsobem se listina dostala do jeho dispoziční sféry, je podle stěžovatele nedůvodné a neobhajitelné; přístup krajského soudu je formalistický. Jelikož se jednalo o listinný důkaz v rozsahu jedné strany textu, náklady na jeho překlad nemohly být tak vysoké, aby odůvodňovaly jeho neprovedení. Bylo tedy na místě zajistit překlad této listiny a jejím obsahem se zabývat. Nepostupoval-li krajský soud tímto způsobem, zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti dále vyslovil nesouhlas s hmotněprávním posouzením věci soudem, tedy posouzením důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel setrval na důvodech, uvedených již v žalobě a měl za to, že jeho situace nebyla v přezkoumávaném rozhodnutí náležitě zohledněna.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na obsah správního spisu a své vyjádření k žalobě, napadené rozhodnutí považoval za věcně správné a zákonné. Také krajský soud postupoval podle žalovaného v souladu se zákonem a s ustálenou

judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popřípadě zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[8] O přijatelnou kasační stížnost se podle výše uvedeného usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nemohl vyloučit proto, že za stěžejní důvod, pro který měla být jeho kasační stížnost shledána přijatelnou, považoval stěžovatel neprovedení cizojazyčného důkazu krajským soudem. Kromě uvedeného stěžovatel vyslovil také nesouhlas s hmotněprávním posouzením věci, jak k němu přistoupil krajský soud a setrval na důvodech obsažených v žalobě.

[10] Právě s ohledem na stěžovatelem namítané pochybení krajského soudu spočívajícího v neprovedení jím navrženého listinného důkazu kasační soud vážil přijatelnost kasační stížnosti a shledal, že nelze p*rima facie* vyloučit, že by vytýkaný postup krajského soudu mohl představovat zásadní pochybení mající vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele. Pro tuto otázku Nejvyšší správní soud přijal kasační stížnost k věcnému přezkumu.

[11] Kasační stížnosti není důvodná.

[12] V právě souzené věci krajský soud, vědom si specifik řízení ve věcech mezinárodní ochrany, v návaznosti na stěžovatelův ryze obecným způsobem učiněný důkazní návrh cizojazyčnou listinou v arabštině, vyzval stěžovatele prostřednictvím jeho zástupce k uvedení *„k jakým tvrzením navrhuje provést důkaz předloženou listinou, přičemž nepostačuje*

obecné tvrzení, že tímto důkazem prokazuje tvrzení, že žalobci v případě návratu do země původu hrozí újma.“ Dále krajský soud vyzval stěžovatele též k doplnění, „*kým a kdy byla uvedená listina vydána a kdy a jakým způsobem se dostala do dispoziční sféry žalobce.*“ Stěžovatel však na tuto výzvu reagoval pouze žádostí o prodloužení stanovené lhůty ke splnění uložených povinností (podání ze dne 12. 2. 2018 – č. l. 42 spisu krajského soudu) a následně doplňujícím vyjádřením ze dne 5. 3. 2018 (č. l. 44 spisu krajského soudu), že „*k doplnění podání týkajícího se předložení listiny k důkazu sděluji, že této výzvě nemohu vyhovět, jelikož mi klient potřebné doplňující informace ani v dodatečné lhůtě neposkytl.*“

[13] Krajský soud navržený důkaz cizojazyčnou listinou neprovedl, přitom však v napadeném rozsudku v odstavci 19 podrobně a srozumitelně vyložil důvody tohoto svého postupu. Stěžovatelem předložený listinný důkaz měl směřovat na podporu jeho žalobních tvrzení odůvodňujících opodstatněnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Bylo tudíž jeho povinností, jíž se nemohl nikterak zprostit, uvést zcela určitě, na podporu jakých tvrzení v žalobě obsažených uvedený důkaz navrhuje, včetně upřesnění, o jakou listinu (kdy a kým byla vydána) se jedná. Pouze v takovém případě totiž mohl krajský soud následně uvážit o potřebě jejího provedení v souzené věci, a tedy i potřebě obstarání jejího překladu do jazyka českého. Ostatně stěžovatel si byl této své povinnosti vědom, neboť nejprve požádal o prodloužení lhůty k jejímu splnění a následně dodal, že své povinnosti nedostojí (viz shora odst. [11]). Neprovedl-li tedy krajský soud tento důkaz, protože neměl postaveno na jisto, k jakým zcela určitým žalobním tvrzením je navržen, tedy jaká tvrzení má prokazovat, nedopustil se pochybení. Naopak postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou kasačního soudu, na niž ostatně poukázal sám stěžovatel v kasační stížnosti (srov. odst. [4]). K zásahu do hmotněprávního postavení stěžovatele tímto postupem krajského soudu tudíž nedošlo. Uvedená námitka je nedůvodná.

[14] Nejvyšší správní soud jen pro úplnost dodává, že další uplatněná kasační námitka vyslovující nesouhlas s hmotněprávním posouzením věci krajským soudem je ryze obecná, aniž je zřejmé, jakého pochybení se krajský soud dopustil. Nejvyšší správní soud tak ve stejné míře obecnosti k této námitce doplňuje, že pouhý obecný nesouhlas s posouzením věci krajským soudem nezakládá vadu naplňující kasační důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ani případnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů či dokonce pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Ke stěžovatelem v kasační stížnosti také uplatněnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační soud pro úplnost dodává, že žádnou konkrétní vadu naplňující uvedený kasační důvod stěžovatel netvrdil. Nejvyšší správní soud však není oprávněn ani povinen namísto stěžovatele vady pod tento kasační důvod podřaditelné vyhledávat či za něj dovozovat.

[16] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že se krajský soud v napadeném rozsudku vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obava o život z důvodu pronásledování soukromými osobami – příslušníky rodiny stěžovatelovy dřívější přítelkyně motivovanými stěžovatelovým palestinským původem a v důsledku toho i příkoří, diskriminace a

ponižující zacházení), zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy a tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

VI.

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[19] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 63 Az 323/2017 – 25 ustanovena zástupkyně Mgr. Beata Kaczynská, advokátka. V souladu s § 35 odst. 9 s. ř. s. *zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.* Hotové výdaje a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby (sepis doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za který náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že zástupkyně doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani ve výši 714 Kč (21 % z částky 3.400 Kč). Náhrada nákladů řízení tak činí celkem částku 4.114 Kč, jež bude k rukám ustanovené zástupkyně vyplacena z účtu zdejšího soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu